

Küçük Şeylerin Büyüsü

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Şeylerin Büyüsü

Yavuz DEMİRKİRAN

Sophie, patikaların kurdeleler gibi kıvrıldığı ve bahçelerin nane ile yağmur koktuğu bir köyün kıyısındaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Sekiz yaşındaydı; koşarken zıplayan kıvrırcık siyah saçları ve hazinelerini taşıdığı mor bir çantası vardı. Güneşli bir sabah, Büyükbaba Aldo'nun tozlu kitaplığında yeni bir şey buldu: çatlamış deri kaplı, üzerinde minik altın harfler olan bir kitap. Kitapta şöyle yazıyordu: *Küçük Şeylerin Büyü Kitabı.*

Sophie'nin ela gözleri kocaman açıldı. Kitabı açtı ve kıvrılan sözcüklerle dolu, özenli çizimlerle bezeli sayfalar buldu. Büyülerden birinin adı *Minik-Büyüt Tılsımı*ydı. Şöyle diyordu: *Minik bir şeye işaret et, sihirli sözcükleri söyle, o da kısa bir süreliğine büyüsün.* Sophie'nin kalbi hızla çarptı. Hemen Büyükbaba Aldo'yu bulmaya koştu; Aldo, yanı başında bastonuyla havuçlarının otlarını temizliyordu. "Büyükbaba, bak!" dedi. "Deneyebilir miyim?"

Büyükbaba Aldo yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve gülümsedi. "Büyü eğlencelidir Sophie, ama dikkatli seçimler gerektirir," dedi. "Küçük ve zararsız bir şeyle başla." Sophie başını salladı ve çantasından mavi bir bilye çıkardı. Bilyeyi çimenlerin üzerine koydu, parmağıyla işaret etti ve büyüyü söyledi. Bilye, parlak ve yuvarlak bir balkabağı boyutuna kadar şişti. Sophie önce şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra kahkahayla güldü. "İşe yaradı!" diye bağırdı. "Ama ne kadar ağır!"

Sonra Sophie sarı kalemini denedi. Parmağıyla işaret etti ve sözcükleri söyledi; kalem bir ağaç boyuna kadar uzadı, ucu gökyüzüne doğru sivrilmişti. "Artık dev resimler çizebilirim!" diye kıkırdadı. Ama kalemi kaldırmaya çalışınca kalem sallandı ve yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü. Büyükbaba Aldo bahçesinden kıkırdadı. "Unutma, büyük şeyler zor olabilir," dedi. Sophie başını salladı, ama parmakları çoktan oyuncak filine uzanmıştı.

Oyuncak fil küçük ve griydi, bir kulağı çiğnemekten yumuşamıştı. Sophie onu patıkaya koydu ve büyüyü yaptı. Fil büyüdü, büyüdü ve bir köpek boyuna ulaştı; hortumu kıvrılmış, küçük oyuncak gözleri kocaman açılmıştı. Sophie ellerini çırttı. "Dev bir fil!" diye bağırdı. Ama fil hâlâ bir oyuncaktı ve devrilerek yolu kapattı. Sophie güldü ve onu kenara itti. "Büyü harika bir şey!" dedi.

Tam o sırada bir bahçe salyangozu patikadan geçiyordu; kabuğu kehribar ve kahverengi şeritlerle parlıyordu. Sophie'nin başparmağından büyük değildi. Sophie istemeden, sadece görmek için parmağıyla işaret etti ve büyüyü yeniden söyledi. Bir ışık parlaması! Salyangoz büyüdü, büyüdü, büyüdü. Kabuğu dev bir spirale dönüştü, gövdesi nemli gri-yeşil bir tepeye, göz sapları ise periskoplar gibi yükseldi. Bir kulübe boyundaydı artık!

Dev salyangoz yavaşça gözlerini kırptı ve hareket etmeye başladı; yol boyunca gümüşü bir salya izi bırakıyordu. Doğruca pazar tezgâhlarının kurulu olduğu köy meydanına gidiyordu. "Olamaz!" diye bağırdı Sophie. "Yolu kapatıyor!" İnsanlar durup bakakaldı. Bir araba geçemedi. Bir köpek havladı. Sophie'nin kalbi hızla çarptı. "Büyükbaba!" diye seslendi. "Bir hata yaptım! Büyü çok büyük oldu!"

Büyükbaba Aldo telaşla yanına koştu, tüvit kasketi yana kaymıştı. "Panik yapma Sophie," dedi yumuşak bir sesle. "Büyü kitabında bunu geri almanın bir yolu olmalı. Karşı büyüğü ara." Sophie sayfaları karıştırdı, parmakları titriyordu. "Buldum!" dedi. "Şöyle yazıyor: *Dev bir şeyi küçültmek için, salyangoz kasaba meydanına ulaşmadan üç bulmacayı çöz.*" Başını kaldırdı. "Bulmacalar mı?" Büyükbaba Aldo gülümsedi. "Bulmacalarda iyisindir. Hadi gidelim!"

İlk bulmaca yol kenarındaki bir taşa kazınmıştı. Şöyle diyordu: *Kabuğum var ama evim yok, ayağım var ama ayakkabım yok. Ben neyim?* Sophie derin düşündü. "Bir salyangoz!" dedi. Taş parladı ve salyangoz biraz yavaşladı. Sophie öne koştu, yeşil botları su birikintilerinde sıçratıyordu. "Bir bulmaca tamam!" diye bağırdı. Büyükbaba Aldo bastonunu tıklatarak arkasından geldi. "İki tane daha kaldı," dedi. "Dikkatlice düşün."

İkinci bulmaca ahşap bir tabelaya yazılmıştı: *Sen aldıkça daha da büyüyen şey nedir?* Sophie başını kaşdı. Bilyeleri, kalemleri ve oyuncak filleri düşündü. Sonra gülümsedi. "Bir delik!" dedi. Tabela döndü ve salyangoz daha da yavaşladı. Ama hâlâ meydana doğru ilerliyordu. Sophie ilerideki pazar tezgâhlarını görebiliyordu. "Acele et!" dedi. "Son bulmacaya ihtiyacımız var!"

Üçüncü bulmaca köy kuyusunun yan tarafına boyanmıştı: *Dili var ama tat alamaz, ruhu var ama yaşayamaz. Nedir bu?* Sophie dudağını ısırdı. Büyü kitabını ve sözcüklerini düşündü. "Bir ayakkabı!" dedi sonunda. Kuyu neşeli bir çınlamayla yankılandı ve salyangoz tam kasaba meydanının kenarında durdu. Göz sapları sallandı. Sonra yavaşça küçülmeye başladı. Küçüldü, küçüldü, ta ki yeniden minik bir bahçe salyangozu olup çimenlere doğru sürünene kadar.

Sophie derin bir nefes verdi. "Başardık!" dedi. Büyükbaba Aldo elini omzuna koydu. "Sen başardın," dedi. "Ama unutma Sophie: büyük güç dikkatli karar vermeyi gerektirir. Küçük şeylerin bile büyük sonuçları olabilir." Sophie başını salladı. Mor çantasındaki büyü kitabına baktı. "Sanırım bu kitabı güvenli bir yerde saklayacağım," dedi. "Ve belki bir süre bilyelerle çalışırım."

O akşam Sophie, Büyükbaba Aldo ile ateşin başında oturdu. Ona bilyeden, kalemden ve oyuncak filden bahsetti. "Büyük büyü görmek istedim," dedi. "Ama önce düşünmeyi unuttum." Büyükbaba Aldo gülümsedi, beyaz bıyığı seğirdi. "Bugün önemli bir şey öğrendin," dedi. "Büyü eğlencelidir, ama aynı zamanda bir sorumluluktur. Bulmacaları cesaret ve nezaketle çözdün. Asıl büyü işte bu."

Ertesi sabah Sophie, minik salyangozu bahçede buldu. Onu nazıkçe alıp bir yaprağın üzerine koydu. "Büyük sürpriz için özür dilerim," diye fısıldadı. Salyangoz göz saplarını salladı ve bir marul yaprağını kemirdi. Sophie gülümsedi. Büyü kitabını çıkardı ve ilk sayfaya yeni bir kural yazdı: *Büyü yapmadan önce düşün.* Sonra kitabı rafa, yükseklerle, başka bir günü bekleyeceği yere geri koydu.

Büyükbaba Aldo iki fincan kakao ile dışarı çıktı. "Yeni bir kural yaptığını duydum," dedi. Sophie başını salladı. "Bence iyi bir kural," dedi. "Belki bir gün büyüyü yeniden kullanırım, ama sadece minik şeyler için ve sadece iyice düşündükten sonra." Büyükbaba Aldo fincanını kaldırdı. "Dikkatli seçimlere," dedi. Sophie de kendi fincanını kaldırdı. "Küçük şeylere," dedi. Ve sabah güneşinde kakaolarını içtiler.

O günden sonra Sophie büyü kitabını güvende tuttu, ama dev salyangozu hiç unutmadı. Hikâyeyi arkadaşlarına anlattı ve hepsi aynı fikirdeydi: büyü harikadır, ama en iyisi düşünerek ve özenle kullanmaktır. Sophie ne zaman bir bahçe salyangozu görse gülümser ve "Merhaba küçük dostum. Sen küçük kal, ben de dikkatli kalayım," derdi. Salyangoz da sanki anlıyormuş gibi göz saplarını sallardı.